

РЕШЕНИЕ

№ 1439

гр. Пловдив, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Иванка П. Гоцева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка П. Гоцева Въззивно гражданско дело
№ 20235300501950 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по постъпила въззивна жалба, подадена от Г. В. В., чрез адв. Т. А., особен представител, против Решение № 2139 от 16.05.2023 г. по гр.дело № 14452/2022 г. по описа на РС Пловдив, XX гр. състав, с което Г. В. В., ЕГН ***** от *** да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 сумата от 859,90 лв., представляваща изплатено застрахователно обезщетение от ЗД „Бул Инс“ АД на ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД в размер на 834.90 лв. и ликвидационни разноски в размер на 25 лв. за причинени имуществени вреди на лек автомобил, марка „Дачия“, модел „Докер“ с ДК № ***, вследствие на ПТП на *** в ***, причинено от Г. В. В., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба – 07.04.2021г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 850 лв. направени по делото разноски.

С постъпилата въззивна жалба се обжалва постановеното решение

изцяло, като се търси неговата отмяна и отхвърляне на исковата претенция като неоснователна и недоказана. Излагат се съображения за недоказаност на наличието на законовите предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника по реда на чл. 500 от КЗ, като се оспорва изводът на съда, че ответникът е управлявал автомобила на датата на настъпилото ПТП, че е виновен за настъпването му, като се твърди, че доколкото в конкретния случай посещаване на местопроезшествието от органите на реда не е задължително по закон, напускане мястото на настъпване на ПТП не покрива състава на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, поради което и не е доказано наличието на кумулативните материалноправни предпоставки за уважаване на исковата претенция. Поддържа се, че изготвеният протокол за ПТП като официален свидетелстващ документ не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него факти, относими към механизма на ПТП, доколкото същите не са били непосредствено възприети от длъжностното лице.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, подаден от ЗД „Бул Инс“ АД, чрез юрисконсулт Г. И., надлежно упълномощен, в който излага съображения за неоснователност на въззивната жалба, като твърди, че подписът под констативни протокол за ПТП доказва напускане на ПТП от ответника, а липсата на съставен двустранен протокол между участниците в ПТП, какъвто и в конкретния случай липсва, е основание на платилия обезщетение застраховател да се признае правото на регрес, като цитира съдебна практика. Моли за постановяване на решение, с което да бъде потвърдено първоинстанционното решение, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание въззивникът се представлява от адв. Т. А. - особен представител. Поддържа въззивната жалба. Оспорва подадения отговор. Претендира възнаграждение за представителство пред въззивната инстанция.

В съдебно заседание, въззиваемата страна ЗД „Бул Инс“ АД, редовно призована не изпраща законен или процесуален представител. В подадено преди съдебното заседание становище претендира направените в настоящото производство разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Пловдивски окръжен съд след като провери обжалваното решение

съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок. Същата изхожда от легитимирана страна - ответник в първоинстанционното производство, при наличие на правен интерес, насочена е против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима. Не се дължи заплащане на държавна такса, доколкото жалбата е подадена чрез особен представител.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. първо от ГПК съдът намира, че същото е валидно и допустимо. Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи и при служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правна квалификация чл. 500, ал. 1, т. 3 от Кодекс за застраховането. Ищецът ЗД „Бул Инс“ АД в исковата молба твърди, че на *** в ***, на ***, било реализирано ПТП с участието на л.а. „Ленд Ровер“, модел „Дискавъри“, с ДК № ***, собственост на Н.И.П. и управляван от ответника Г. В. В. и л.а. марка „Дачия“, модел „Докер“ с ДК № ***, собственост на „Интерлийз Ауто“ ЕАД, управляван от В.Ц.В.. Според протокол за ПТП № ***, съставен от органите на КАТ, причините за произшествието се дължат на виновното и противоправно поведение на ответника В., който извършил маневра надясно и реализирал ПТП в паркиран на паркинг л.а. „Дачия“. Виновният водач напуснал ПТП, без да уведоми контролните органи на МВР, като вследствие на ПТП били нанесени материални щети. Протоколът за ПТП бил съставен на дата ***, след установяване на виновния водач.

Твърди се, че л.а. „Дачия“ бил застрахован по застраховка „Каско Стандарт“ в ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД с полица, с валиден срок на действие от *** до ***. Въз основа на заявление за изплащане на застрахователно обезщетение в посоченото дружество била заведена щета с № *** от водача на увредения л.а. „Дачия“, като ремонтът на увреденото

МПС бил извършен в автосервиз „Еспас Ауто“ ООД, като дружеството след отремонтване заплатило по банков път на автосервиза сумата в размер на 809.90 лв., видно от преводно нареждане за кредитен превод от *** и фактура № *** за сумата от 809.90 лв., издадена от автосервиза. Л.а. „Ленд Ровер“ бил застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ищеца ЗД „Бул Инс“ АД, по застраховка със срок от *** до ***. На основание чл.412 КЗ с изплащането на застрахователното обезщетение за причинени имуществени вреди вследствие на ПТП застрахователят ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД предявил претенцията си срещу ЗД „Бул Инс“ АД, като в компанията е заведена щета № *****. ЗД „Бул Инс“ АД изплатило по банков път на ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД сумата в размер от 834.90 лв., в която били включени сумата в размер на 809.90 лв. и 25 лв. ликвидационни разноси. Твърди, че на основание чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ е възникнало регресно вземане в размер на платеното от него застрахователно обезщетение, тъй като ответникът е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата. Ответникът бил уведомен за заплащане на сумата, но до момента сумата не била заплатена. Поради това е направено искане за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 859.90 лв., от които сумата от 834.90 лв., изплатена на ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД (застрахователно обезщетение в размер на 809.90 лв. и 25 лв. ликвидационни разноси, направени от ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД) и 25 лв. ликвидационни разноси, направени от ЗД „Бул Инс“ АД ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до изплащане на сумата. Претендиращи са направените по делото разноси.

Ответникът Г. В. В., чрез назначения му особен представител, оспорва исковата претенция като неоснователна. Не се оспорва, че управляваният от ответника Г. В. л.а. е бил валидно застрахован по задължителна застраховка „ГО“ при ищеца ЗД „Бул Инс“ АД. Оспорва се, че на посочената дата и място именно ответникът е управлявал МПС, марка „Ленд Ровер“, собственост на Н.И.П.. Оспорва се механизмът на ПТП, като се оспорва верността на констатациите по протокола. Посочено е, че посоченият адрес на ПТП бил точно срещу детска градина, където паркирането било забранено и въобще нямало обособен паркинг. Сочи се, че ищецът не доказва извършено ликвидационно плащане към ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“.

Оспорва се стойността на причинените на МПС вреди. Оспорва се наличието на причинно-следствена връзка между ПТП и вредите. Оспорва се, че водачът на МПС „Ленд Ровер“ е напуснал ПТП. Твърди, че не са налице кумулативните предпоставки по чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, тъй като процесният случай не попадал в нито една от хипотезите, предвидени в чл. 125 от ЗДвП за задължително посещение на местопроизшествието от органите за контрол на движение по пътищата.

Първоинстанционният съд е уважил предявения иск, като е приел, че за ищеца е възникнало регресно право да търси и получи обезщетение от виновния водач, поради което и доколкото по категоричен начин се установява механизма на ПТП, описан в исковата молба; вината на ответника; факта, че към датата на настъпване на произшествието ответникът е напуснал мястото на настъпване на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата; наличието на валидно застрахователно правоотношение между ищеца и собственика на застрахования автомобил и съответно изплащане на застрахователно обезщетение в претендирувания от ищеца размер, то предявеният иск е доказан както по основание, така и по размер.

Основните спорни въпроси по делото са свързани с това налице ли са законовите предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника по реда на чл. 500, ал.1, т.3 от КЗ, ответникът управлявал ли е л.а. „Ленд Ровер“, модел „Дискавъри“, с ДК № ***, собственост на Н.И.П. при настъпване на ПТП на *** в ***, на ***, виновен ли е за настъпването му, ползва ли се изготвеният протокол за ПТП с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него факти, относими към механизма на ПТП, доколкото същите не са били непосредствено възприети от съставилия протокола *** Г. В., служител в РУ – ***при ОДМВР – ***.

Предвид липсата на нови доказателства, които да са били събрани пред настоящата инстанция, изводите на въззивния съд почиват единствено на събрания доказателствен материал пред първата инстанция.

Въззивният съд намира, че в настоящия случай от събраните доказателства по делото се установява наличието на всички елементи от пораждащия регресното право на ищеца фактически състав. Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, застрахователят има право да получи

платеното обезщетение, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движението по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон. За да се приеме предявеният иск за основателен, следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. настъпило ПТП по вина на ответника; 2. ответникът да е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина; 3. да са настъпили в резултат на същото вреди; 4. да е налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение управлението от ответника лек автомобил; 5. да е извършено заплащане на обезщетение за причинените на третите лица вреди от страна на ищеца.

По делото е установено от представения Протокол за ПТП № *** /съставен в присъствието на участващите в произшествието водачи - Г. В. В. и В.Ц.В., и подписан от тях/, че на ***, в ***, в ***, на ***, водачът на лек автомобил марка и модел „Ленд Ровер“, модел „Дискавъри“, с Рег.№ ***, собственост на Н.И.П. - Г. В. В. с ЕГН: *****, при маневра надясно удря паркирания на паркинг лек автомобил с Рег.№ ***, собственост на „Интерлийз Ауто“ ЕАД, клон П., управляван от В.Ц.В.. В Протокола е записано също така че Г. В. е напуснал местопроизшествието.

Действително – с оглед последващото съставяне на протокола, удостоверените с него факти относно механизма на произшествието не са възприети лично от съставителя. Протоколът обаче не е оспорен от ответника Г. В. – участвал при съставянето му и подписал го без възражения. В разглеждания казус протоколът за ПТП се ползва с доказателствена сила по отношение на съдържащите се в него неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на протокола, тъй като в този случай длъжностното лице удостоверява направено от лицето извънсъдебно признание на факта, че е управлявал л.а. марка „Ленд Ровер“, модел „Дискавъри“, с Рег.№ *** към момента на настъпване на ПТП и че е напуснал мястото на произшествието.

Установено е по делото, че В. е напуснал местопроизшествието без да уведоми и изчака контролните органи. Според закона обаче, това не е достатъчно, за да възникне регресното вземане на застрахователя към застрахованото лице. Законът изисква ответникът по иска да е напуснал местопроизшествието в случай, при който посещаването на мястото от контролните органи е задължително според ЗДвП. Това означава, че за осъществяването на състава на чл. 500, ал 1, т. 3 КЗ е необходимо да се установи някоя от хипотезите на чл. 125 ЗДвП.

Съгласно чл. 125, ал. 1, т. 7 ЗДвП, службите за контрол на МВР посещават задължително мястото на пътнотранспортното произшествие, когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него. Наличие на разногласие има винаги, когато между участниците не е постигнато съгласие относно обстоятелствата, свързани с него. Това съгласие трябва да бъде изрично обективизирано в надлежна форма, като се съобрази изискването на чл. 5, ал. 1 от Наредба № Из-41/12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между МВР, КФН и ГФ, според която: когато при произшествието са причинени само материални щети и между участниците в него има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП – приложение № ***. Такова разногласие между участниците в ПТП, настъпило на *** – Г. В. В. и В.Ц.В. по настоящото дело безспорно е налице. На първо място следва да посочим, че В. е напуснал произшествието без да бъде съставен двустранен констативен протокол.

Съгласно чл. 4 от посочената наредба, при ПТП с материални щети се съставя протокол за ПТП - приложение № 2 към наредбата. Съставянето на протокол за ПТП задължително предполага посещаване на местопроизшествието от органи по контрола за движение по пътищата. По аргумент от разпоредбата на чл. 5 от цитираната наредба, протокол за ПТП с материални щети не се съставя само в случай, че е подписан двустранен протокол между участниците в ПТП. В този смисъл дори и само фактът, че не е подписан двустранен протокол при наличие на материални щети, дава основание да се счита, че местопроизшествието е следвало да бъде посетено от служител на „Пътна полиция“, който има удостоверителна компетентност,

в качеството си на административен орган да установи обстоятелствата, свързани с ПТП.

Наличието, респ. липсата на съгласие относно обстоятелствата, свързани с произшествието може да се установи само, ако всеки участник изпълни законовите си задължения, в т. ч. да спре и да установи, както и да съдейства за установяване на последиците от него. След като единият от водачите е действал недобросъвестно и е осъществил състава на административно нарушение /това се установява от приложеното наказателно постановление № *** от ***, издадено от РУ – *** при ОДМВР ***/, напускайки местопроизшествието, същият не би могъл да претендира по-благоприятни за себе си последици, в сравнение с водач, който е останал на място и е съдействал за установяване на щетите. Напускането на мястото на ПТП от ответника е довело като последица до невъзможност да се установи дали между него и другия участник в ПТП е налице съгласие или разногласие по въпроса за обстоятелствата около него. Така установяването им е следвало да се извърши от службите за контрол на Министерството на вътрешните работи, чрез посещаване мястото на пътнотранспортното произшествие.

Установява се от заключението на вещото лице по допуснатата съдебна автотехническа експертиза – инж. В.С., което съдът кредитира като компетентно изготвено и безпристрастно, че при съобразяване с материалите по делото, най-вероятният механизъм на произшествието на ***, около *** часа, е лек автомобил марка и модел „Ленд Ровер“, модел „Дискавъри“, с Рег. № ***, при маневра надясно да е ударил с предната си дясна част лявата предна част на паркирания на паркинг пред магазин „****“ на ***до № *** в *** л.а. „Дачия Докер“ с Рег.№ ***. Вследствие на удара между автомобилите са настъпили щети по л.а. „Дачия Докер“ с Рег.№ *** – облицовка предна броня в лека степен на ремонт и за матиране, калник преден ляв в степен за подмяна, подкалник PVC преден ляв за подмяна и конзола лява предна броня в степен за подмяна, като от техническа гледна точка авточастите, материалите и труда по увредата на л.а. „Дачия Докер“ добре съответстват да са настъпили при описания механизъм. Налице е причинно-следствена връзка между описания механизъм на ПТП и увредата на спчените от ищеца автомобилни части. Вещото лице посочва, че пазарната стойност за части, материали, консумативи и труд, необходими за възстановяване на вредите по лек автомобил „Дачия Докер“, възлиза на 812,45 лв. с ДДС. От направено

проучване в застрахователни компании се установило, че стойността на ликвидационните разноси към втората половина на 2018 г. варират от 10 до 30 лв. на щета.

В настоящия случай от обективна страна несъмнено се установява, че на процесната дата *** ответникът е бил участник в ПТП, при което същият не е останал на мястото на произшествието до идването на контролните органи, посещението на които се явява задължително по закон, като имуществените вреди върху процесния автомобил, собственост на „Интерлийз Ауто“ ЕАД, управлявано към момента на настъпване на процесното ПТП от лицето В.Ц.В., са в причинна връзка с механизма на описаното произшествие. Неоснователно е възражението на особения представител на ответника и жалбоподател в настоящото производство, че не е доказана вината му за настъпване на процесното ПТП. Касае се за реализиране на регресна отговорност, която засяга деликтната отговорност на участник в ПТП, при което са причинени вреди, виновността на което противоправно поведение се явява въведена чрез оборима презумпция по правилата на гражданската отговорност по смисъла на чл. 45 ЗЗД. Доказателства за оборване на презюмираната от закона вина не са налице по делото.

При тези фактически и правни изводи въззивният съд намира, че в случая са налице всички елементи от сложния фактически състав на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, като ищецът е насочил регресната си претенция към заплатената от него главница, съставляваща обезщетение за имуществени вреди. Поради това предявеният иск е основателен и следва да бъде изцяло уважен. С оглед основателността на предявения иск за главница, то следва да се уважи и претенцията за законна лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното ѝ плащане.

Гореизложеното обосновава неоснователността на жалбата, поради което същата следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

По отношение на отговорността за разноси:

Предвид изхода на спора, на въззиваемата страна - ищец в първоинстанционното производство се дължат разноси в общ размер на 400 лв., от които 300 лв. – депозит за особен представител и 100 лв. -

юрисконсултско възнаграждение, определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП, във вр. с чл. 25, ал. 1 вр.ал. 2 ЗПП с оглед фактическата и правна сложност на делото, както и характера на извършените процесуални действия.

Жалбата е подадена от особен представител на ответника. Особенният представител не упражнява свои процесуални права, а тези на страната, която представлява, поради което не е задължен за заплащане на държавна такса за предприетото действие по обжалване на неизгоден за представляваното от него лице съдебен акт. Съгласно посоченото в т.7 от ТР № 6/2012 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, дължимата държавна такса по чл. 18 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК следва да бъде присъдена от съда с настоящото решение и се възложи на жалбоподателя с оглед изхода на спора.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1, пр. 1 от ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 2139 от 16.05.2023 г., постановено по гр.дело № 14452/2022 г. по описа на РС Пловдив, XX гр. състав.

ОСЪЖДА Г. В. В. с ЕГН ***** от ***, да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, сумата от 400 лв. /четиристотин лева/ направени в настоящото производство разноски.

ОСЪЖДА Г. В. В. с ЕГН ***** от ***, да заплати по сметка на Окръжен съд - Пловдив, в полза на бюджета на съдебната власт, дължима държавна такса за въззивната инстанция в размер на 25 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

